

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Giödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

12te Aarg.

Torsdagen d. 1. November 1838.

N° 301.

Forsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Herrugdømmerne.

Thorvaldsens Staal.

den 31te October 1838*).

Herr Thorvald stod ved Marmorlast,

Men ei bag Dunst.

Hans Bærge hamrede saa fast,

At Filtterne fra Blokken brast.

Da reiste Guder sig i Hast

Bed Thorvalds Kunst.

„Thy“! raabte Romeren — „hvo fan!

At maale sig med denne Dan —

Dmjonst!“

Bor Helt gav Ugt paa Nagets Brag —

Ku er det Tid!

Han slog paa Blokken Slag i Slag,

Til Vre for det danske Flag.

Da blev det atter Stianheds Dag,

Bed Thorvalds Tid.

Dg Smagløsheden krøb i Stiul,

Thi Thorvald kæmped, som Niels Juel

I Strid.

D Kunstnat! Glimt fra Island brød

Din tykke Stk.

Da ilte froe til Tempets Skid

De Kamper, som Apollo lod;

Thi Heltens Mesterverker brød

Den tykke Stk.

„Fra Danmark lyner Thorvaldsen!“

Saa gientog altid Kunstens Ven

Paa ny.

Du Danfæs Sei til Roes og Magt:

Talent! Geni!

Dig har han tro tilbagelagt,

Du har ham Danmark atter bragt;

Dg Glæden rundt i Landet vakt,

Dybt søle vi.

Dg froe med Larm og Sang og Spil

Bor Thorvaldsen vi hædre vil.

Stient i!

Oehlenschläger.

*) Uffungen i et privat Selskab, hvor Thorvaldsen var tilstede.

Skyldigt Svar

paa Hr. Justitsraad, Borgermester Aeders formeentlige fornødne Erklæring i Kbhposten Nr. 267 for d. A., og en Fort Underretning til Publicum i Anledning af Hr. Overkrigscommissair Holst's, saakaldte, lille Epilog, i bemeldte Blad Nr. 249 og Aarhus Avis Nr. 148.

Jeg indrømmer gerne Hr. Justitsraaden, at jeg ikke kjender nogen Embedsmand, hvis Naavn ostere paraderet i de offentlige Blade, end hans, om med eller uden Foie skal jeg ingenlunde paatage mig at bedømme, men at hans ovennævnte Erklæring, hvori jeg angribes for min Færd som Stænderdeputeret, var ubeseiet, dette anseer jeg for Pligt mod mig selv og det Kald, mine Medborgeres Tillid har hædret mig med, at godtgjøre, og da vi leve i et Land og under Love, hvor man ikke med Drd, men med Beviser skal godtgjøre sin Sag, saa har jeg forsynet mig med de Sidste og laeder jeg til den Ende hermed følge:

Nr. 1. En Attest fra den forrige kongl. Godsforvalter ved Bygholm, Hr. Holbek, dat. 16de dennes.

Nr. 2. Bekræftet Gjenpart af den Auctionsplacat angaaende Bygholms Mølle, som i Januar Maaned 1832 er indrykket i næsten alle Landets Aviser og deriblandt i Skanderborg Amtsanvis, der udgives i Horsens, og hvis Gjennemlæsning det, efter hvad mig er bekendt, er Pligt for Hr. Justitsraaden, som Byens Politimester, at være udeligt med.

Nr. 3. Bekræftet Do. af det kongl. Rentekammer's Skrivelse til Godsinspektøren ved Bygholm af 24 Sept. 1834.

Nr. 4. Do. Do. af Statsgjældsdirectionens Skrivelse til Proprietair Schytte paa Bygholm af 3 Oct. 1835.

Da den 2den Post i et af mig til den sidste jydffe Stænderforsamling indgivet Forslag, der lød saaledes:

„At ingen Ansøgning, hvori en Tilladelse, Privilegium eller Bevilling ansøges, ved hvis Meddelelse andre forud mod aarlige Afgifter til Staten privilegerede Mænds Rettigheder kunde lide Tab i deres Næring, maa forelægges Hs. Majestæt eller Collegierne, forinden de Paagjældende er givne Leilighed til derover at erklære sig.“

blev bestridt af den kongelige Commissarius, foranledigede Høibemedtes Indvendinger mig til at kalde 2de Facta tilbage i hans Erindring, som jeg troede vilde tydeliggjøre Gaentligheden af, at et Lovbud emanerede i Dverrensstemmelse med mit Forslag.

Det ene Factum angik mig selv, det andet Bygholms Mølle.

At jeg ikke tænkte mig Hr. Justitsraad Aeder, da jeg paa-beraabte mig sidstnævnte Factum, det forsikrer jeg herved paa min Vre, jaalidet som at jeg nogenstunde forend i det Dieblit, jeg opgav Factum, havde tænkt at nævne denne Sag i Forsamlingen. Først ved den kongl. Commissarii senere Uttringer randt Justitsraad Aeder mig ifinde; thi det var kun Sagen, og ikke nogen enkelt Mand, jeg vilde omtale; dog dette er ingenlunde sagt for at gjøre nogen Undskyldning; thi jeg fortryder ikke et Drd af hvad jeg har udtalt.

Skulde jeg tilbageholde nogen Dplysning, hvormed jeg troede at kunne gaae mit Fødeland, fordi en enkelt Mand vilde omme sig ved at høre noget om en saadan Sag, da opfyldte jeg, efter mit Begreb, kun Jlet mit Kald som Stænderdeputeret, da vilde ingen Stemme fra mit Land kunne berolige mig, naar Verden sadlede min Færd. Nei, Bevidstheden om, at jeg har handlet efter min bedste Dverbevisning, vil jeg beholde, og viligen hører jeg da de Mænds Dom, der ikke dele mine Ansuelser.